

Prvý román podľa úspešného seriálu
Darrena Stara

NETFLIX

PŮVODNÝ SERIÁL
NETFLIX

EMILY
IN PARIS

EMILY V PARÍŽI

Catherine Kalengula
Ljndeni

Emily v Paríži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Catherine Kalengula

Emily v Paríži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

EMILY
V PARÍŽI

Prvý román podľa úspešného seriálu
Darrena Stara

EMILY V PARÍŽI

Catherine Kalengula

Ljndeni

Emily in Paris

Novelization written by Catherine Kalengula.

Published under license from Viacom International.

Copyright © 2023 Viacom International Inc. All Rights Reserved.

Emily in Paris and all related titles, logos and characters are trademarks of Viacom International Inc.

Copyright © Hachette Livre, 2022, pour la présente édition.

Hachette Livre, 58 rue Jean Bleuzen, 92170 Vanves.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Translation © Marta Činiovská, 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-3418-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3751-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3752-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3750-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VITAJ V PARÍŽI

Som v taxíku a srdce mi bije silno, len-len že nevyšskočí z hrude. Ja, Emily Cooperová, som v Paríži! Každý má svoje sny a ten môj bol prísť sem. Stalo sa to z ničoho nič jedného večera, keď som pozerala film *Moulin Rouge* s nádhernou Nicole Kidmanovou. Mala som sedem či osem rokov a rovno pred obrazovkou som zvolala: „Chcem ísť do Paríža!“ Na čo mi mama povedala: „Je to trošku príďaleko od Chicaga, nie?“ A otec dodal: „Na tvojom mieste by som si to dvakrát rozmyslel. Francúzi sa vraj umývajú len raz za mesiac.“

Mňa by však nič neodradilo, ani telesné pachy.

Nie som predsa hlupaňa! Viem, že príbeh *Moulin Rouge* sa odohrával v Zlatom období a odvtedy už pretieklo veľa vody. Jasné, ale ak človek o niečom tak silno sníva, nedokáže sa toho zbaviť. Tento film vo mne zasial semienko, a to pomaličky klíčilo, až rokmi vyrástlo.

Pred očami mi defilovali parížske ulice s tými najúžasnejšími pamiatkami. A ja som sa usmievala, usmievala! Niečo malinké vo mne však malo obavu. Obavu, že si

tu nenájdem svoje miesto. Obavu, že môj priateľ Doug mi bude chýbať. Obavu, že skutočnosť nebude taká, ako som si ju vysnívala.

Všetky tie obavy som premohla vzrušením a nadšením. Pochovala som ich pod tonou optimizmu. Lebo ak nás sny posúvajú dopredu, strach nás vie celkom ochromiť.

Taxík zastal pred starodávnym domom s námestím neopísateľného šarmu. Bola na ňom dokonca aj malá fontána! Usilovala som sa netváriť príliš vyjavene, hoci som túžila vyskočiť a zvolať: „Paríž, som tu!“

Musím povedať, že za toto šťastie vďačím vlastne spermii! Keby moja šéfka v Chicagu v správnej chvíli neotehotnela, bola by tu namiesto mňa. *I love you*, bábätko!

8

Keď som vystúpila z taxíka, privítal ma počerný chalan v obleku. Asi realitný agent, pomyslela som si.

„Emily Cooperová?“ opýtal sa a podal mi ruku. „Gilles Dufour, ubytovacia agentúra.“

„Čau, dobrý deň!“

Môj apartmán sa nachádzal na piatom poschodí bez výťahu. Viedlo naň krásne špirálovité schodisko. Síce po desiatkach schodoch štvierania sa s ťažkou batožinou som to už nepovažovala za tak super.

Prvé zistenie o Paríži: starodávne je síce pekné, ale nie veľmi praktické.

„Už sme tu?“ opýtala som sa na konci s dychom.

„Vy bývate na piatom,“ oznámil mi Gilles. „Teraz sme na štvrtom.“

„Rátala som päť poschodí.“

Vzdychol a pokrútil hlavou. „Vo Francúzsku je prvé poschodie medzi poschodiami. A teda druhé je prvé a tak ďalej.“

„To je čudné,“ vyjachtala som zmätene.

„Nie, je to celkom logické,“ namietol.

Asi nechápe, že čo je logické pre jedných, nemusí byť pre iných. Ale vysvetľovanie nestojí za tú námahu. Túžim len po jednom: konečne byť v mojom parížskom bytíku! Z posledných síl som dovliekla batožinu na šieste poschodie – nech si Gilles Dufour vraví, čo chce, moje svaly hlásili, že to je šieste.

„Vaša nádherná, útulná izba,“ vyhlásil.

Hneď som pochopila, že „útulná“ znamená v reči realitného agenta miniatúrna. Zariadenie mi pripomínalo bývanie môjho prastarého otca a vzduch v miestnosti ten u mojej prastarej mamy. No, povedzme, aspoň v tom mi je terén známy. Avšak výhľad bol neuveriteľne krásny! Istá výhoda šiesteho poschodia!

„Oh, My God!“ zvolala som nadšene. „Som Nicole Kidmanová v *Moulin Rouge*!“

„Áno, máte pod sebou celý Paríž,“ povedal a položil mi ruku na plece. „Rovno oproti je sympatická malá kaviareň. Šéf je môj kamoš. Všetko v poriadku, *all is good*?“

„Áno, je to *good*,“ riekla som, neubránia sa úsmevu. „Je to nádherné.“

V tejto chvíli som už netúžila po jeho prítomnosti. Pochopila som francúzske poschodia a teraz už chcem len obdivovať Paríž. Môj Paríž. Vychutnávať si ten pocit – sama, hoci aj bez Douga. Gilles Dufour sa však nechystal odísť.

„Nie ste hladná?“ opýtal sa. „Nemáte chuť na kávu alebo...“

„Vlastne, musím zájsť do kancelárie.“

„Aha, možno by sme si večer zašli na pohárik?“ naliehal.

Zdá sa mi to, alebo ma naozaj balí? Pravdupovediac, nie práve najelegantnejšie. A hlavne priskoro. Vari si o mne myslí, že som na hlavu? Zdá sa, že to by mu neprekážalo. Ale mne to vadí. Chcem len svoje kľúče. Azda ich od realitného agenta môžem dostať? Alebo sú v cene ubytovania aj iné „služby“? Povedzme, nejaký zvláštny paušál?

„Mám priateľa,“ oznámila som, dúfajúc, že pochopí.

„V Paríži?“

„V Chicagu.“

„Aha, v Paríži teda priateľa nemáte,“ potešil sa.

Wau. Tak tomu sa vraví odvaha! A nechápavý ťarbák. Presne to je nepríjemná situácia, ktorú si želáme čo najrýchlejšie ukončiť. Len čo mi dá kľúče, jemne – ale dôrazne – ho vyhodím za dvere.

Nech si ide navrhovať svoje „roztopaše“ niekam inam.

PRVÉ STRETNUTIE S KOLEGAMI

Poznávanie. To bol názov špičkovej marketingovej agentúry, ktorej pobočku môj zamestnávateľ, spoločnosť Gilbert Group v Chicagu, získal vo Francúzsku. A preto som teraz tu! Objasniť stratégiu sociálnych sietí. Dúfam, že moji kolegovia budú sympatáci. Nemienim ich poučovať. Len im ukázať nový spôsob nazerania na veci, iný uhol pohľadu. A tiež sa od nich niečo naučiť! Veď to bude také obohacujúce! Už len keď na to pomyslím, mám zimomriavky!

Agentúra je len niekoľko ulíc od môjho „dočasného bývania“ a ja cestou obdivujem kamenné budovy, obchodíky, námestia. Cítim sa v Paríži, akoby som tu bola odjakživa!

Nicole Kidmanová by bola na mňa fakt hrdá.

S nádejou v srdci a s úsmevom na perách som potisla dvere agentúry. Všetko bude okej. Francúzi nemôžu byť až takí odlišní od Američanov. Alebo áno? Myslím, že netreba veriť všetkému, čo sa hovorí. Napríklad, od môjho príchodu ubehli dve hodiny a ja som nikde nezacítala nijaký telesný zápach. To hovorí za všetko, nie?

Kým som čakala na recepcii, objavil sa akýsi chalan. Pozrel sa na mňa, akoby som bola nejaký hmyz. Použila som Ú. N. E. : Úsmev. Nadšenie. Elán. Kľúč k úspechu! A práca, samozrejme. Veľa práce. Kopa práce!

„Čau! Pozdravujem!“ riekla som veselo. „Dobrý deň, som Emily Cooperová zo spoločnosti Gilbert Group z Chicaga.“

„Ehm, čo?“ odvetil. „Tuším, máš quebecký prízvuk...“

„Jasné. OK, mám quebecký prízvuk, ale naozaj len trochu. Našťastie, prekladač v mojom telefóne hovorí perfektne po francúzsky a celkom bez prízvuku. Ozve sa namiesto mňa, keď budem pracovať.“

Chlapík reagoval dosť čudne: tváril sa prekvapene. Alebo zmätene? Môj príchod predsa očakávali. Možno nebol v obraze? Podišiel k pultu na recepcii a zdvihol telefón.

„Je tu to americké dievča,“ oznámil.

Volaný bol asi v obraze. Vzápätí sa zjavila žena. Elegantná v čiernych šatách. Problém bol v tom, že som nerozumela nič, čo mi vravela. Okrem pozdravu: „Dobrý deň.“ A tiež, že sa volá Sylvie. Potom ma totálne vytočila.

„Môžete, prosím, hovoriť pomalšie?“ poprosila som.

„Aha!“ asi pochopila.

Netvárila sa nadšene. Ja ju však rýchlo zbavím prvého dojmu. Ú. N. E., kľúč k úspechu!

Šla som za ňou krásnymi priestormi.

„Myslela som, že máte magisterskú skúšku z francúzštiny,“ podotkla.

„Nie, tú má Madelaine, moja šéfka,“ vysvetľujem. „Ja som Emily. Emily Cooperová. A veľmi tu túžim pracovať.“

„Áno, ale to je mrzuté,“ povedala, keď sme vošli do jej pracovne.

Nerozumela som. Čo je na tom mrzuté? Že som šťastná, že budem pracovať v Paríži? Mám sa vari tváriť ako na pohrebe, ako ona? Možno sa to tak vo Francúzsku patrí. V práci nijaké úsmevy. OK. Píšem si. Ale takto neosobne, to nemôžem.

Slávne Ú. N. E., no poďme!

„Prepáčte, čo je mrzuté?“ opýtala som sa.

„Váš výrazný prízvuk a aj to, že máte problémy rozumiieť hovorenej francúzštine,“ upresnila.

„Viem, že mám trochu prízvuk, ale ak nehovoríte príliš rýchlo, rozumiem vám.“

„To však nebudú galeje pre vás, ale pre nás,“ vyhlásila.

„Galeje?“

Potom ma uviedli k Paulovi Brossardovi, zakladateľovi agentúry. Podala som mu ruku. On ma pobožkal na líce. Dokonca na obe. Asi ďalšia francúzska tradícia. Je zvláštne, aby sa kolegovia bozkávali. Trošku intímne, ale dobre, aspoň sa netvári ako na pohrebe. Dokonca, akoby ho potešilo, že ma vidí. To je fajn.

„Vitajte v Paríži!“ zaželel mi.

Fíha, dokonca so mnou hovorí po anglicky. *So cute!*

„Teda ste prišli naučiť Francúzov figle Siouxov?“ opýtal sa.

Celkom som nepochopila, ale usmiala som sa.

„Som si istá, že máme čo naučiť jeden druhého,“ riekla som.

„Máte skúsenosti s marketingom luxusných vecí?“

13

„Nie, dosiaľ som sa zaoberala farmaceutickými výrobkami pre domovy dôchodcov,“ priznala som.

Veď to je podobné, nie? Ak som schopná predávať lieky proti artróze a chodítka, dokážem to aj s parfumami a značkovými handrami! Potom mi Paul rozprával o dovolenke v Chicagu, kde ochutnal našu špecialitu: *la deep dish pizza*. Pochúťka.

„Chutí to, ak smiem úprimne povedať, ako potuchlina,“ vyjadril sa.

Potuchlina? Zase niečomu nerozumiem? Možno porovnáva našu *deep dish pizzu* k nejakému francúzskemu jedlu. Hm, nikdy som o tom nepočula. Poznám iba ratatouille, aj to vďaka komiksom. A ešte husaciu pečienku!

„Odporné,“ dodala Sylvie.

Vtom som pochopila.

Hovorila o veciach a o všeličom inom. Vraj život bez zábavy je život na hovno (teraz viem, čo to slovo znamená). Všetky značky, pre ktoré pracujú, sa definujú krásou a rafinovanosťou. A vlastne netušia, čo by sa mohli naučiť odo mňa.

Na začiatok by som povedala, že byť skromný.

Ale radšej mlčím. Ak chcem zapadnúť, nesmiem byť hneď príliš kritická.

Musím byť otvorená novým trendom. Áno, to je ono.

Veľmi, veľmi otvorená.

A hlavne, nie podozrievavá.

O DESAŤ MINÚT, PRVÉ PRACOVNÉ STRETNUTIE

Vyzbrojená mojím najlepším spojencom (úsmevom) som si sadla k stolu so Sylvie, Paulom, Julienom – mladík, ktorého som stretla pri vchode – a dvoma ďalšími: chalanom s kučeravými vlasmi a ženou s prísnyim pohľadom, ale so super okuliarmi (istotne Dior alebo Chanel).

„Najprv sa vám chcem ospravedlniť za svoj prízvuk,“ začala som. „Vynasnažím sa, aby som sa ho zbavila, doprajte mi len čas.“

15

Žena v okuliaroch bez slova vstala a odišla. Povedala som niečo nevhodné?

„Patricia je alergická na prízvuky,“ vysvetlila mi dodatočne Sylvie.

Nikdy som o takej alergii nepočula. Pokračovala som: „Tí, ktorí ma vidia po prvý raz, som Emily Cooperová a veľmi sa teším, že môžem pracovať v Paríži. Rada sa zoznámim s každým z vás a vy ma tiež môžete spoznať.“

Kučeravý chalan zdvihol ruku. Super, chce mi niečo povedať! Vedela som, že môj úvod s Ú. N. E. sa osvedčí. Stačí tomu veriť!

„Ako sa voláte, pane?“ opýtala som sa.

„Som Luc. Prečo na mňa tak kričíte?“

Aha.

Ja nekričím. Možno majú Francúzi jemnejšie bubienky v uchu. Že by to bola nejaká genetická zvláštnosť? Pre prípad si píšem: hovoriť, akoby sme bdeli pri mŕtvom.

Potom som im vysvetlila svoj projekt sociálnych sietí. Nejde iba o počet sledovateľov, ale aj o pádne dôvody, dôveru a zaniehanie.

„Kto tu má na starosti sociálne siete?“ opýtala som sa na záver svojho prejavu.

Julien ukázal na dvere.

„Patricia.“

Aha. Okeeeej.

Vyzerá to sľubne.

SUSED, HM, NIE NAJHORŠÍ

Môj prvý deň nebol taký skvelý, ako som si predstavovala. Navyše, Doug mi chýba. Jasný, rozprávame sa cez video. Ale to nie je ono. Vraciam sa do svojej izbičky morálne na dne. Myslím, že kolegom som nesadla. Alebo skôr sú à priori proti mne. Najsmiešnejšie na tom je, že som si predsavzala prekonať svoje predsudky, ale nevedomila som si, že ostatní ich majú tiež!

17

Navyše sa musím plahočiť po šiestich poschodiach! Moje členky dostávajú zabrať. No čo už, aspoň nemusím chodiť do fitka. Po roku štvierania sa po schodoch budem mať lýtka ako kulturista.

Keď som prišla ku dverám mojej izby a chcela otočiť kľúčom v zámke, márne. Spanikárila som. A to je zase čo? Nejaké sprisahanie? Kto si zaumienil pokaziť mi môj parížsky sen? Kto?

Už viem. Isto ten realitný agent počas mojej neprítomnosti vymenil zámku! Nedokázal pochopiť – alebo prežiť –, že som odmietla jeho návrh, a rozhodol sa mi pomstiť. Ak je to tak, ja mu to spočítam! Poznám v Chicagu skveleho advokáta. Vďaka nemu si moja teta Lily vysúdila

150 000 dolárov, keď sa v supermarkete pošmykla na liste šalátu, a to si len vyvrtla členok.

„Nie, to nemôže byť pravda!“ zúrila som a zámka stále odolávala.

Konečne povolila a za dverami stál tmavovlasý chalan. Celkom k svetlu... Ale čo robí v mojej izbe? Aha, to nie je moja izba.

„Prepáčte, ospravedlňujem sa,“ zajachtala som. „Myslela som, že je to moja izba na piatom poschodí.“

„Aha, nie, tu ste na štvrtom,“ vyviedol ma z omylu.

Oh, My God! Ten úsmev! A nádherné vlasy! A oči! Nemôžem z neho spustiť zrak. Všetko na ňom je také... sexi.

„Aha, máte pravdu,“ odvetila som. Volám sa Emily. Emily Cooperová. Som vaša nová susedka.“

„Američanka?“ uhádol.

Asi mu to prezradil môj prízvuk.

„Áno, z Chicaga.“

„Gabriel. Francúz. Som z Normandie.“

Normandia, veď to poznám! Tam sa vylodili v júni 44 spojenci! Pokúšala som sa to povedať Gabrielovi, ale nepochopil. Nič to, rozlúčili sme sa s úsmevom.

A bol to prvý priateľský úsmev od môjho príchodu do Paríža.

VZRUŠENIE O ÔSMEJ RÁNO

Na druhý deň ráno som zažila absolútne vzrušenie. Orgazmus. Nie s Dougom, nie. Ba ani vo sne s mojím susedom Gabrielom, S. S. Ch. (*Super Sexi Chalan*).

S čokoládovou taštičkou, ktorú som si kúpila na rohu v pekárni.

Oh My God! Ako vyjadriť ten pocit? Po prvé, je chrumkavá. Potom sa rozplýva. Maslo vyvolá v ústach explóziu chutí. Paf! A vzápätí zaútočí čokoláda. Bum!

A vtom sa ocitnete v raji. Tá chuť, neskutočná chuť!

Nikdy som nejedla nič také dobré.

Ever. In. My. Whole. Life.

Na tento moment nikdy nezabudnem: ako som prvýkrát zahryzla do čokoládovej taštičky v Paríži.

Nikdy.

... 11 HODÍN, DEPRESIA

Dnes ráno som dve hodiny tvrdla pred dverami agentúry, keď som zistila, že pracovať začínajú o 10.30.

10 hodín 30 minút.

A prečo nie rovno popoludní? Alebo neotvoriť vôbec, však? Načo sa namáhať? Pýtam sa!

20

Neuveriteľné.

Najviac ma rozčuľuje, že nemôžem začať pracovať hneď a teraz. Neznášam márne čas, som z toho chorá. Ak chceme byť úspešní, musíme každú vhodnú príležitosť uchopiť za pačesy.

Tu mám však pocit, že to skôr hodia za hlavu. Je 11.15 a prichádza Sylvie.

Len čo som si prečítala niekoľko mailov, dobehla Patricia. Nevykročili sme spolu síce správnu nohou, ale som si istá, že sa to napraví.

„Dobrý deň, Patricia, rada by som sa zoznámila so zámermi na zlepšenie pôsobenia na sociálnych sieťach. Tuším v tom veľký potenciál.“

Zvrtla hlavou doľava a doprava, tvárila sa vystrašene. Čo sa jej stalo? Nie som predsa nejaké strašidlo. Aha, už

viem! Alergia na prízvuky, spomenula som si! Rozumela vôbec, čo som sa pýtala?

Použila som teda prekladač.

„Nie, nie,“ zvolala Patricia po chvíli počúvania.

Stratila sa, akoby mala v päťách čerta. Asi som jej mala aspoň pochváliť okuliare.

... SKLAMANIE NAPOLUDNIE...

22

Bezpochyby, o začlenenie sa musím usilovať ja. Napokon, veď ma sem dosadili. Jasné, že zamestnanci mi nedôverujú. Najlepší spôsob, ako to prelomiť, je obed! Vo všetkých francúzskych filmoch ľudia jedia na terasách reštaurácií, diskutujú a žartujú celé hodiny. Je to asi super! Dobré, ja síce nemienim stráviť obedom celé hodiny, najmä, ak som toľko času stratila dnes ráno. Ale možno... skúsím to... dvadsať minút?

Patriciu radšej nepozvem. Nerada by som, aby pri pohľade na mňa vyskočila z okna. Zjavne jej naháňam hrôzu!

Zašla som k Sylvie a pozvala som ju na obed.

„Nie, ďakujem, dám si len cigaretu,“ odvetila.

Odkedy je cigareta jedlo?

Skúsila som šťastie u Luca.

„Ehm, dnes ma trápi žalúdok,“ oznámil mi.

Rovnako mi Julien oznámil, že už čosi má.

Pochopila som.

Zmocnila sa ma trpkosť, nič s tým nenarobím. Nemyslela som si, že ma privítajú červeným kobercom! Taká

naivná nie som. Ale správať sa ku mne ako k nakazenej morom... Rozhodla som sa, že si dám len chrumkavú bagetu a syr, ktorý som si vybrala podľa známeho názvu. A preto, že príliš nesmrdí. Rada riskujem, ale odtiaľ potiaľ.

Uvidíme, či mi táto bageta poskytne takú rozkoš ako tá v pekárni. Len čo som si ju vytiahla z tašky, prirútili sa nejaké deti a vyrazili mi ju z rúk.

„Laurent, Sybille!“ skríkla mladá žena, ktorá bežala za nimi. Zdvihla bagetu a podala mi ju.

„Prepáčte, mrzí ma to, je celá zafúľaná. Kúpim vám inú.“

„Pardon, hovoríte príliš rýchlo,“ odvetila som jej.

Neviem ako, ale rýchlo odhalila, že som Američanka. Povedala, že študovala v Indianapolise a teraz je tu ako opatrovateľka tých dvoch detí. Hneď mi bola sympatická, a kým sa deti hrali, prisadla si ku mne.

„Učím ich mandarínčinu,“ povedala.

„Ako dlho si tu?“ opýtala som sa.

„Zanedlho to bude rok. Pochádzam zo Šanghaja, ale moja mama je Kórejkanka. Je to dlhá a nudná historka.“

„A ty máš Paríž rada?“ opýtala som sa.

„Áno, jasné, že mám!“ uistila ma. „Milujem jedlo, všetko je vynikajúce! Je to hlavné mesto módy a všetko je tu šik. A nočné svetlá sú ako v rozprávke. Ale Francúzov nemám rada. Všetci sú nepriateľskí.“

„Všetci nemôžu byť predsa nepriateľskí,“ poznamenala som.

„Ale áno, ver mi. Francúzi sú zlí a ešte ti to aj hrdo dávajú najavo.“

23

Čím viac sme sa zhovárali, tým väčšmi mi bola sympatická. Potešilo ma, keď mi dala svoje telefónne číslo. Volá sa Mindy. Dúfam, že sa uvidíme.

Cítim som sa tu osamelá, ďaleko od Douga a od priateľov. A ani také vzrušujúce veci ako čokoládová taštička to nedokážu nahradiť.